

PAULO
COELHO

Adulteri

Paulo Coelho

Adulteri

Traducció de Maria Dolors Ventós

Queda rigorosament prohibida sense l'autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Títol original: *Adultério*

© Paulo Coelho, 2014

<http://paulocoelhoblog.com/>

Aquesta edició s'ha publicat gràcies a l'acord amb Sant Jordi Asociados Agencia Literaria, S.L.U.,
Barcelona

www.santjordi-asociados.com

© de la traducció del portuguès: Maria Dolors Ventós, 2014

© Editorial Planeta, S.A., 2014

Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U., Planeta, 2014

Carrer Pedro i Pons, 9-11, 11a planta - 08034 Barcelona

www.columnaedicions.cat

Primera edició: agost del 2014

Dipòsit legal: B. 14.745-2014

ISBN: 978-84-9708-271-6

Composició: Víctor Igual, S. L.

Carrer Aragó, 390, 7a planta - 08013 Barcelona

Impressió i enquadernació: Liberdúplex

Cada matí, quan obro els ulls i veig això que en diuen un «nou dia», em vénen ganes de tornar-los a tancar i no llevar-me. I ho puc fer.

Tinc un marit meravellós, que està bojament enamorat de mi, és l'amo d'un fons d'inversions considerable que cada any —ni que sigui a contracor— figura a la llista de les tres-centes persones més riques de Suïssa, segons la revista *Bilan*.

Tinc dos fills que són la «raó de la meva vida» (tal com diuen les meves amigues). A primera hora els serveixo l'esmorzar i els porto a l'escola —que és a cinc minuts a peu de casa—, on fan la jornada completa, cosa que em permet treballar i ocupar el meu temps. Quan pleguen de classe, una cangur filipina els cuida fins que el meu marit i jo tornem a casa.

M'agrada la meva feina. Sóc una periodista ben considerada i treballo en un diari prestigiós que es troba en gairebé tots els quioscos de Ginebra, la ciutat on vivim.

Un cop a l'any fem un viatge de vacances en família, normalment a un indret paradisiac, amb unes platges

meravelloses, en ciutats «exòtiques» amb una població pobra que ens fa sentir encara més rics, privilegiats i agraïts per les benediccions que ens ha concedit la vida.

Encara no m'he presentat. Encantada, em dic Linda. Tinc trenta-un anys, faig un metre setanta-cinc d'alçada, peso seixanta-vuit quilos i em vesteixo amb la roba més bona que poden comprar els diners (gràcies a la generositat il·limitada del meu marit). Desperto el desig dels homes i l'enveja de les dones.

Tot i així, cada matí, quan obro els ulls i veig aquest món tan ideal amb què tothom somia i molt pocs aconsegueixen, sé que el dia serà un desastre. Fins a començaments d'aquest any jo no em qüestionava res, feia la meva vida, encara que de vegades em sentia culpable perquè tinc més del que em mereixo. Un bon dia, mentre preparava l'esmorzar per a la família (recordo que ja era primavera i les flors començaven a brotar al jardí), em vaig demanar: «O sigui que és això?».

No m'hauria d'haver plantejat aquesta pregunta. Va ser per culpa d'un escriptor que havia entrevistat el dia abans que, en un moment determinat, em va dir:

—No tinc cap interès a ser feliç. M'estimo més viure constantment enamorat, encara que sigui un perill, perquè no saps mai amb què et trobaràs.

Llavors vaig pensar: Pobre. No està mai satisfet. Es morirà trist i amargat.

L'endemà em vaig adonar que jo no corria cap perill.

Sé prou bé amb què em trobaré: amb un dia exactament igual que l'anterior. Enamorada? Doncs... Jo m'estimo el meu marit, i això és garantia que no cauré en una depressió perquè em vegi obligada a viure amb un home per qüestió de diners, pels fills o per les aparences.

Visc al país més segur del món, la meua vida està perfectament ordenada, sóc una bona mare i esposa. Vaig rebre una educació protestant estricta que tinc la intenció de donar als meus fills. No faig cap pas en fals, perquè sé que ho podria fer malbé tot. Faig totes les coses amb la màxima eficiència i la mínima implicació personal. De més jove, vaig patir per uns amors no correspostos, com qualsevol persona normal.

Però, des que em vaig casar, el temps es va aturar.

Fins que vaig topar amb aquell coi d'escriptor i la seva resposta. Aviam! Quin mal hi ha en la rutina o el tedi?

Per ser sincera, cap ni un. Només...

... només el terror secret que tot pugui canviar de sobte i m'agafi completament desprevinguda.

A partir del moment que vaig tenir aquell pensament tan nefast en un matí meravellós, vaig començar a tenir por. ¿Estava en condicions d'afrontar el món tota sola si el meu marit es moria? Sí, em vaig respondre a mi mateixa, perquè amb la seva herència n'hi havia de sobres per mantenir unes quantes generacions. I si em moria jo, qui cuidaria els meus fills? El meu adorat espòs. Però ell es tornaria a casar, perquè és ric, encantador i intel·ligent. ¿Estarien en bones mans els meus fills?

El meu primer pas va ser provar de respondre'm tots els dubtes. I, com més en responia, més preguntes sorgien. Es buscarà una amant quan em faci vella? I si ja en té una? No fem l'amor tan sovint com abans... ¿I si es pensa que jo tinc un amant, perquè els últims tres anys no he demostrat gaire interès per ell?

No ens havíem barallat mai per gelosia, i em semblava genial, però a partir d'aquell matí de primavera, vaig co-

mençar a sospitar que això es devia a una falta d'amor total per totes dues bandes.

Vaig fer els possibles per no tornar a pensar en el tema.

Durant una setmana, quan plegava de la feina, anava a comprar alguna cosa a la Rue du Rhône. Res que m'interessés especialment, però, si més no, tenia la sensació —com si diguéssim— que canviava alguna cosa, que em feia falta un article que abans no necessitava. Descobria un electrodomèstic nou —tot i que ja comença a ser difícil que hi hagi novetats en el camp dels electrodomèstics. Evitava entrar en botigues per a nens per no malcriar els meus fills amb un excés de regals. I tampoc anava a les botigues d'articles per a homes, perquè el meu marit no sospités de la meva generositat exagerada.

Quan arribava a casa i entrava al regne encantat del meu món particular, tot semblava meravellós durant tres o quatre hores, fins que tothom se n'anava a dormir. Llavors, a poc a poc, se'm va començar a instal·lar el malson.

M'imagino que la passió és per als joves i l'absència de passió és normal en la meva edat. Però no és això el que m'espanta.

Avui, uns mesos després d'allò, sóc una dona dividida entre el terror que tot canviï i el terror que tot continuï igual durant la resta dels meus dies. Hi ha gent que diu que a mesura que s'acosta l'estiu, comencem a tenir idees rares, que ens sentim més poca cosa perquè passem més temps a l'aire lliure i això ens dóna la dimensió real del món. Veiem l'horitzó més lluny, més enllà dels núvols i les parets de casa.

Potser. Però no puc dormir bé i no és per culpa de la calor. Quan arriba la nit i no em veu ningú, m'espanto

per tot: la vida, la mort, l'amor, la falta d'amor, que totes les novetats es tornin hàbits, la sensació que estic perdent els millors anys de la meua vida en una rutina que es repetirà fins a la meua mort i el pànic d'enfrontar-me al desconegut, per més excitant i aventurer que sigui.

Naturalment, procuro consolar-me amb el sofriment dels altres.

Engego la tele i em miro qualsevol telenotícies. Veig una infinitat de notícies sobre accidents, gent sense sostre per algun fenomen natural, refugiats... Quantes persones malaltes hi deu haver al planeta, en aquest moment? Quantes pateixen, en silenci o a crits, injustícies i traïcions? Quants pobres, presos i gent a l'atur hi deu haver?

Canvio de canal. Em miro un serial o una pel·lícula i em distrec uns quants minuts o unes quantes hores. Em fa molta por que el meu marit es desperti i em preguntí: «Què et passa, amor meu?». Perquè li hauré de contestar que no em passa res. Però encara seria pitjor —com em va passar dues o tres vegades el mes passat— que quan ens fiquem al llit em posi la mà a la cuixa, la vagi pujant a poc a poquet i em comenci a tocar. Puc fingir un orgasme —ja ho he fet moltes vegades—, però m'és impossible obligar el meu sexe a humitejar-se.

Li hauré de dir que estic esgotada i ell, sense confessar en cap moment que el molesta, em farà un petó, es tornarà cap a l'altre costat, mirarà les últimes notícies a la seva tauleta tàctil i esperarà a l'endemà. I llavors jo pregaré perquè ell estigui cansat, molt cansat.

No sempre és així. De tant en tant, necessito prendre la iniciativa. No el puc rebutjar dues nits seguides o es buscarà una amant, i no el vull perdre de cap de les ma-

neres. Masturbant-me una mica acabo humida i tot torna a la normalitat.

«Tot torna a la normalitat» significa: res no serà com abans, quan encara érem un misteri l'un per l'altre.

Mantenir la mateixa passió al cap de deu anys de matrimoni em sembla una aberració. I cada vegada que fingeixo plaer en el sexe em moro una mica per dins. Una mica? Em penso que m'estic quedant buida més de pressa del que em pensava.

Les meves amigues es pensen que tinc molta sort —perquè les enganyo: els dic que fem l'amor molt sovint—, i elles m'enganyen a mi dient que no saben com s'ho fa el seu marit per mantenir el mateix interès. Asseguren que el sexe en el matrimoni només dóna plaer els primers cinc anys i que després cal una mica de «fantasia». Tancar els ulls i imaginar-te que qui tens al damunt és el veí i que et fa unes coses que el teu marit no s'atreviria a fer. Imaginar-te que et posseeixen ell i el teu marit alhora, totes les perversions possibles i tots els jocs prohibits.

Avui, quan he sortit de casa per acompanyar els nens a l'escola, m'he quedat mirant el meu veí. No me l'he imaginat mai al damunt meu —m'estimo més pensar en un reporter jove que treballa amb mi i aparenta un estat de sofriment i soledat permanents. No l'he vist mai provant de lligar amb ningú, i justament en això rau el seu encant. Totes les dones de la redacció han comentat alguna vegada «Pobrissó, m'agradaria cuidar-lo». Em penso que n'és conscient i que s'alegra de ser un simple objecte de desig, res més. Potser sent el mateix que jo: una por terrible de fer un pas endavant i fer-ho malbé tot: la feina, la família, la vida passada i la futura.

En fi... Aquest matí he observat el meu veí i m'han vingut unes enormes ganes de plorar. He vist com rentava el cotxe i he pensat: Mira, un altre que és clavat al meu marit i a mi. Algun dia farem el mateix. Els fills hauran crescut i se n'hauran anat a viure a una altra ciutat o país, i nosaltres estarem jubilats i rentarem els cotxes, encara que puguem pagar algú que ho faci per nos-

altres. Quan passes d'una certa edat, és important fer coses irrellevants per matar el temps, per demostrar als altres que el cos encara ens funciona bé, que no hem perdut la noció del valor dels diners i continuem fent algunes tasques amb humilitat.

Un cotxe net no representa gran cosa per al món. Però aquest matí era l'únic que importava al meu veí. L'home m'ha desitjat un bon dia, m'ha somrigut i ha tornat a la seva feina, com si cuidés una escultura de Rodin.